

Láska ve starosti

Hošťálková 3. 3. 2019

Písně: 33, 624, 477, 451, 555

Čtení Písma: ep. Filipenským 1, 3 - 11; ep. Galatským 5, 22 - 26

Text kázání: ep. Filipenským 1, 9 - 10

Milí bratři a sestry,

epištola Filipenským je právem označována jako „zamilovaný dopis apoštola Pavla“. Věty, které tu čteme dýchají vroucností a niternou láskou ke sboru ve Filipis; apoštol k němu cítí skutečně osobní a bezprostřední vztah. Tento dopis patrně napsal společenství křesťanů ve vzdáleném východním cípu Makedonie z efezské věznice a je projevem opravdové Pavlovy lásky a starosti o sbor.

Tak jako rodiče vypravují svého - ne ještě dospělého a zkušeného - syna do vzdáleného učiliště nebo pracoviště s obavou, aby tam nehospodařil špatně se svým časem, s nabídnutými možnostmi, se svou pověstí, s celým svým mládím i zdravím; tak se v podobných obavách, s podobnou péčí a starostí, obrací i apoštol Pavel k malému sboru ve Filipis, který je obklopen pohanským světem. *„Co se stane s tímto sborem bez jeho - Pavlovy - další pastýřské péče? Co se stane s jeho vírou? Kdo bude těm, ještě velmi křehkým a ve víře zranitelným křesťanům, ku pomoci - povzbuzením, osobním příkladem, zkušeným slovem - v závažné chvíli? Kdo je bude varovat až vliv pohanského, krutého a mravně drsného prostředí, na ně opět zaútočí a potáhne je zpět k povrchnímu životu nebo tak mnohým neřestem všude kolem? Kdo jim pomůže, když se budou útoky ze strany světa - v touze vyhladit a zničit základy učení jakéhosi heretika Krista - stupňovat?“*

Apoštolu ve vězení nezbyvá nic jiného než jim poslat dopis. Vkládá do něj celé své srdce v naději, že se k nim dostane, že jej budou číst, že mu porozumí, a že v něm najdou a také přijmou radu a povzbuzení pro své denní i celoživotní rozhodování.

„Za to se modlím, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala.“ Aby Filipenští křesťané mohli bez pádů procházet denními pokušeními i mnohým nebezpečím, potřebují lásku - lásku z Božího Ducha: lásku ke svému Pánu i nezbytnou lásku k sobě navzájem. Apoštol velmi dobře zná cenu a význam lásky: **„Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon. Kdybych měl dar prorocství, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání, ano, kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem“** (1.Kor 13). Pavel dobře ví, že právě láska je tím, co umožňuje jasný vhled i do nebezpečných situací, že je zdrojem nové síly k novému životu. Kdo jedná v hněvu, strachu nebo pýše, jenom prohlubuje bolest svou nebo druhých a tím se podílí na nárustu zla. Je to láska, která láme hroty sporů a nenávistí, dává lidskému slovu i činu dobrý smysl a náplň. Láska vědomá - rozhodnutá k dobrému - směřuje k dobru a prospěchu druhých lidí i k mému-našemu vnitřnímu pokoji a radosti.

Můžeme pokračovat dál a říct, že láska je úsilím, které směřuje k tomu, abychom všichni mohli dýchat neotrávený vzduch, abychom se nevráždili, abychom každému

přáli pravdu a pokoj a měli se rádi. A nad to abychom každému přáli a pomáhali k záchraně, spasení - jednotlivci, rodině, sboru, městu, národu, světu. Neudivuje nás tedy, že se Pavel takto za Filipenské modlí: **„aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala“**. Můžeme si podtrhnout a zdůraznit to sousloví **„víc a více“**, protože skutečná láska má i různé stupně zralosti. Láska to není něco dokonavého nebo hotového; není to stav o kterém bych mohl povědět: *„toto je láska“*. Láska má jakoby stále stoupat vzhůru, dosahovat vyšších stupňů a projevů své formy. Čím složitější jsou naše starosti, čím většímu a úskočnějšímu zlu máme vzdorovat, tím musí být láska pevnější a hlubší - z víry, z Božích zdrojů.

A čím se stává láska pevnější a hlubší? - Důkladnějším *„poznáním, porozuměním, vnímavostí“*. Naše křesťanská láska nemá být jen vzplanutím citů nebo momentálního soucitu, není jen charitativní činností milosrdné povahy; má být láskou zralou, silnou, nesenou a sílenou z Božích zdrojů! Ke zralé lásce patří i to, aby křesťan poznal i sebe a do potřebné míry také sám sobě rozuměl s kritickým a pravdivým odstupem, jinak jednáme slepě a náladově; a jistě také, aby do potřebné míry rozuměl i tomu, co se děje v naší blízkosti i dále od nás. Profesor Hromádka řekl: *„Láska rozhojňená poznáváním a chápáním věcí, může stát“*. I v tomto sboru mohla nejednou láska stát nezastrašená a bez bázně i před hrozivými problémy, aby v potřebnou chvíli uviděla a našla cestu dál.

Konečnou, nejvyšší formu lásky, která nikdy nebyla a nebude překonána, nacházíme u Krista, který se z lásky k nám lidem - jak čteme dále v epistoletě Filipenským - **„ponížil, všeho se zřekl, vzal na sebe způsob služebníka... v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži“**, pro naši spásu, naše vykoupění. Taková je to láska, láska, která nemyslí sama na sebe, ale vydává se pro druhé. **„Nikdo nemá větší lásku, než ten, kdo položí život za bližního“** (J 15,13).

Příkladem lásky, který nás volá k následování, je nám právě Kristus, náš Pán, ten, který - sám spravedlivý - zemřel za lidi znečištěné hříchem. Také On sám si musí vyprosít na Bohu Otci sílu k této největší oběti lásky. I On se cítí slabý ve chvíli, kdy mu jsou nepřátelé v patách a blíží se konec jeho pozemského života. Vidíme ho v Getsemanské zahradě, kde prožívá závěrečný modlitební zápas, ze kterého vychází posílen a připraven tuto oběť lásky přinést. I apoštol Pavel vyznává, že není jiného způsobu, jak v Boží lásce růst, pouze modlitba - to znamená jít ke zdroji lásky. Sám Pavel prožil tuto lásku velmi osobně. Ve chvíli, kdy bylo jeho srdce naplněno nenávisť a touhou po pronásledování svých špatně věřících bližních, je oslněn světlem Boží lásky. Je zastaven na své cestě a naplněn novým smyslem života, který obsahuje také lásku k tomu, který nesdílí mé přesvědčení, k tomu, kdo se mi třeba i směje, kdo mnou pohrdá, kdo mne může i nenávidět a ukládat mi o život. Toto je možné jen v Boží síle.

I my, každý z nás, potřebujeme být touto Boží láskou vyzbrojeni. **„Stůjte o lásku“**, říká tentýž apoštol (1.Kor 14,1). A jak jinak se k ní můžeme blížit a dotýkat se jí, než právě modlitbou, opravdovým sebepoznáním. Jen tehdy, když poznáváme, že naše láska ještě mnoho postrádá z parametrů lásky Kristovy, můžeme v této lásce růst. - Bůh otevře naše oči a my se uvidíme ve stavu, v jakém skutečně jsme. Volejme k Bohu, našemu Otci v opravdové pokoře: *„Prosím, Pane, otevři moje oči, abych mohl poznat svou nehotovost a nedostatečnost před Tebou, svatým Bohem a naplňuj i mé nitro pravou a svatou láskou. Sám k ní nedosáhnu, nemohu se jí nijak zmocnit, ani jí nabýt svým lepším chováním. Tuto lásku mohu jediné přijmout jako dar od Tebe“*. A Pán Bůh nás jí bude plnit, protože *„On se smilovává nad těmi, kteří*

ho prosí“, kteří si jsou vědomi vlastní nedostatečnosti a ve víře k němu přichází. Velmi tuto lásku každý z nás potřebujeme. Ukažme Bohu, že o ni stojíme.

Apoštol však ve svém přemýšlení ještě pokračuje: **„Abyste uměli rozpoznat, co je správné, na čem záleží, a byli ryzí a bezúhonní až do Kristova dne“** - abychom byli schopni rozeznat na čem záleží a na čem nezáleží. Ke zralému životu, zralé víře a lásce patří i zralá schopnost volby. Nezralý člověk - mladý nebo starý - sahá a touží jen po tom, co se mu líbí, co se mu nabízí a slibuje okamžité příjemné zážitky. Proto je malé dítě pod dohledem dospělého - nezralá schopnost rozlišovat věci dobré od špatných, užitečné od neužitečných by je mohla i několikrát denně zavést do nebezpečí i k různým úrazům.

Smíme být lidmi samostatné a moudré volby - ve věcech každodenních i celoživotních. U základů takové volby a *„schopnosti rozpoznávat, co je správné a na čem záleží“*, stojí láska, která je nesena vírou a moudrostí z Božích zdrojů. Smíme volit to, co rozvíjí lidskou osobnost, co vede k dobrému, překonává napětí a odcizení, co slouží Pravdě, milosrdenství, smíření, co vede k záchraně člověka a konečnému výhledu, ke spáse. Máme očekávat a vyhlížet naplnění Kristova slibu - v určitém čase přijde na tuto zem ve své slávě. Procházíme různými zkouškami, které ověřují naši pevnost a stálost ve víře a lásce. Pro tento *„Kristův den“* máme být nalezeni *„ryzí, věrní, upřímní, bez úrazu“*. **„Blaze tomu služebníku, kterého Pán při svém příchodu nalezne, že tak činí. Amen pravím vám, že ho ustanoví nade vším, co mu patří“** (Mt 24,46-47).

Pavlova prosba, ve které myslí na křesťanské společenství ve Filipis, je službou a pomocí i nám dnes. Ať se i naše *„víra a láska víc a více prohlubuje důkladnějším poznáním a moudrým pochopením“*. Ať se i my starší nebo mladí - právě svou láskou a moudrostí, která vyrůstá z víry - staneme a zůstaneme oporou těm, kteří jsou nejistí a různě ohrožení. Ať jsme **„plní ovoce spravedlnosti“** před očima lidí i před Bohem.

Amen.